

DE LIEFDE VAN MIJN TWEEDE LEVEN

Voor mijn kleine zusje Nic. Een echte *ride-or-die* vriendin en de meest onbevreesde en ondeugende *partner-in-crime* die ik ooit zal kennen.

1

Het kán gewoon niet dat ik op deze manier doodga.

Het kan echt, écht niet.

Natuurlijk weet ik dat niet iedereen gezegend is met de optie om net als de oude dame van de Titanic weg te doezelen in een behaaglijke slaap, terwijl de herinneringen aan het bedrijven van de liefde met een jonge Leonardo di Caprio de klap van het heengaan verzachten. Maar stikken op je zeventwintigste? Delphie, nee.

Terwijl ik naar adem hap lijkt mijn brein niet te kunnen berekenen hoe ik mezelf uit deze catastrofe kan redden en focust het zich volledig op de lullige omstandigheden waarin die zich afspeelt.

Om te beginnen stik ik in een stukje hamburger. Niet eens een verse van de slager of een zelfgemaakte, maar een goedkope magnetronhamburger die ik na mijn werk bij de buurtsuper had gehaald. En dan de kleren die ik draag terwijl ik stik: augurkgroene sokken, gecombineerd met de lelijkste nachtkleding die ik heb. Een verwassen, veel te grote draak van een nachthemd met een cartoon van een lachende ster boven de woorden: HONEY, IT'S TIME TO SPARKLE AND SHINE! Mijn tv staat op pauze na een kwart gekeken te hebben van *The Tinder Swindler* en op mijn laptop licht slechts één eenzaam venster op: een Googlepagina met de zoekwoorden: bestaan magnetronhamburgers uit echt vlees?

Wie gaat me vinden in deze omstandigheden? Mijn verachtelijke buurman Cooper die onder me woont (die me zeker gaat bespotten als hij mijn nachthemd ziet)? De politie? Wroetend door mijn persoonlijke spullen, op zoek naar bewijs van mogelijke opzet? Ze

zouden moeite hebben met het vinden van iemand met een motief, aangezien ik maar drie mensen ken in heel Londen. Leanne en haar moeder Jan van de apotheek waar ik werk, plus de oude meneer Yoon van hiernaast.

O god, wat als de oude meneer Yoon me vindt? Dat mag niet gebeuren, zijn hart is veel te fragiel voor zoiets grimmigs. Die lieve meneer Yoon! Als ik er niet meer ben, zal er niemand zijn om te controleren of hij zijn sigaretten wel goed heeft uitgedrukt voordat hij gaat slapen. En wie zal er een ontbijt voor hem maken dat uit meer bestaat dan een kom saaie, kartonachtige All-Bran?

Bij de gedachte aan meneer Yoon die bedroefd naar zijn kast met ontbijtgranen staart, slinger ik mezelf naar een gammele keukenstoel en duw ik mijn buik hard op de rugleuning in een poging de Heimlich bij mezelf te doen. Ik zag Miranda dit ooit doen in *Sex and the City* en zij overleefde het. Geschrokken, maar wel emotioneel intelligenter door de hele ervaring.

Steeds opnieuw sla ik mijn middenrif op de rugleuning. Dan knijp ik mijn handen in elkaar en stoot ik mezelf in mijn maag. Au. Niets. Sla ik mezelf wel op de goeie plek? Ik doe het nog een keer, deze keer iets lager. En dan nog een keer, hoger. Het werkt niet! Het stukje brood met mogelijk nepvlees zit vast in mijn slokdarm en ik geloof dat het van plan is daar te blijven. Shit.

Ik ren van de ene naar de andere kant in mijn kleine woonkamer, zoekend naar iets, wat dan ook, wat me kan redden. Mijn geliefde *Broad City*-baseballpet die aan de haak op mijn voordeur hangt? Nutteloos! Een ongeopende doos Blackwing-potloden op de keukentafel? Kom op, Delphie! Mijn blik valt op mijn telefoon, die onder een kussen op de bank uitsteekt. Ik wil hem pakken om een ambulance te bellen, maar mijn handen bibberen zo erg dat het me niet lukt. De telefoon valt op de vloer en glijdt onder mijn tv-meubel, waar hij verblijft in een wereld van stof, plus een antidepressiva-tablet dat ik vorige maand liet vallen en nooit meer heb opgeraapt.

Aaaah! Alles wordt donker voor mij ogen. Mijn tong voelt

vreemd, zwaar, alsof hij slap hangt. Hangt mijn tong sláp? Ik zak door mijn knieën en val theatraal op de grond, mijn hoofd landt met een plof op het prachtige gestreepte vloerkleed waar ik de afgelopen drie maanden voor heb gespaard.

O god.

Ik denk... Ik denk dat het nu gaat gebeuren?

Mijn grote finale.

Mijn uiterste houdbaarheidsdatum.

Het Einde.

Hier ligt Delphie Denise Bookham.

Ze stierf precies zoals ze leefde: alleen, verbaasd en gekleed in iets behoorlijk afzichtelijks.

‘Open je ogen... Goed zo. Tijd om weer tot... Tijd om wakker te worden... Aha, daar ben je! Hé, lieve meid.’

Ik hoor een vreemde, vrouwelijke stem, een fluistering van een melodieuze Iers accent dat de randjes verzacht. Mijn ogen vliegen open. Een vrouw glimlacht maniakaal naar me, haar kleine wipneus nauwelijks een paar centimeter van de mijne. Ik neem haar in me op: springerige boterblonde krullen, bijeengehouden in een hoge paardenstaart, een chique gouden bril die de ernstige groene ogen waarmee ze me ongehinderd aanstaart twee keer zo groot maakt. Ze draagt oranje lippenstift die ook op haar grote tanden zit, haar hele gebit is volledig zichtbaar in eerdergenoemde maniakale glimlach. Ik knijp mijn ogen dicht. Dan doe ik ze weer open en doe een wanhopig poging me te oriënteren. Mijn organen protesteren direct als ik beseft dat ik niet in mijn appartement ben, waar ik nagenoeg altijd ben, maar dat ik in een vreemde plastic stoel zit, mijn benen op een met bloemenstof bekleed dressoir, als een oma.

Waar ben ik?

Bobby McFerrins ‘Don’t worry, be happy’ klinkt uit een onbekende richting, de weerkaatsing ervan griezelig en dromerig. Met grote ogen bekijk ik de kamer. Lichtblauw geverfde muren, een rij

turquoise wasmachines op een rij voor me, draaiend en gorgelend. Op een regelmatig ritme blazen ze warme, naar lavendel geurende lucht uit. Wacht even. Is dit een wasserette? Wat doe ik verdomme in een wasserette? Hoe ben ik hier gekomen? Wannéér ben ik hier gekomen?

Boven de wasmachines zie ik een grote ingelijste foto hangen van de bebrilde vrouw. Ze steekt haar beide duimen op met een heel brede glimlach, alsof ze een missverkiezing heeft gewonnen. Mijn blik gaat van de foto aan de muur terug naar de levende versie die gehurkt naast mijn stoel zit. Ze straalt, alsof ze dolblij is me te zien. Dan steekt ze haar duimen naar me op, precies zoals op de foto.

Wie is dit? Waar ben ik? 'Eh... eh...'

Mijn geschokte brein weigert me te helpen de vragen hardop te stellen.

'Slim, hè?' De vrouw grijnst naar me. 'Niemand wordt ooit bang in een wasserette! Het leek me verstandig om zo'n vreselijk beangstigend moment te laten beginnen in de meest kalme omgeving die ik me voor kon stellen. En dit is het geworden, een ontvangstruimte die eruitziet en aanvoelt als een gezellige kleine wasserette! Toen ik jonger was en alles een beetje "aaah, het leven is zo moeilijk, wah-wah-wah" was, ging ik naar de lokale wasserette en keek ik urenlang naar alle machines die rond en rond en rond draaiden. Al die bloemige geuren, die klotsende geluiden? Zó kalmerend, vind je niet?'

Ik deins terug als de vrouw opspringt uit haar hurkstand en trots met haar armen naar de ruimte gebaart alsof ze de presentator van een spelshow is die de hoofdprijs onthult.

'Het blauw op de muren is hetzelfde als de kleur van de lucht net voordat de zon ondergaat in de laatste week van juni. Kostte me een eeuw voordat ik precies de juiste kleur vond. Deze tint heet Uitgedroogde Gans en is in '92 uit het assortiment gehaald. Maar ik kende een jongen die een meisje kende die weer een jongen kende die de juiste man kende en ja, uiteindelijk lukte het me.' Ze perst haar lippen op elkaar, steekt haar handen in de zakken van haar

mosterdgele tuinbroek en wiegt zachtjes van links naar rechts. ‘De Hoge Bazen vertelden me heel duidelijk dat ze een rustige “professionele” sfeer wilden, maar ik zei tegen ze, ik zei: “Jongens, jullie kunnen niet van me verwachten dat ik een goede Hiernamaals Therapeut ben, zonder me de volledige vrijheid te geven over de omgeving waarin ik therapie aan de overledenen geef. Ik bedoel, kom aan, jongens...” Idioten. Overal idioten! Maar het is een prachtige kleur, vind je niet?’ Ze kijkt omhoog naar de muren, zucht tevreden en schraapt haar tanden over haar onderlip, waardoor nog meer lippenstift wordt uitgeveegd. ‘Het verandert bijna van kleur met het licht. Soms wordt het een krijtachtig lilagrijs. Soms spijkerstofblauw, net als de ogen van Jamie Fraser. Ken je Jamie Fraser? Van de *Outlander*-boeken? Wat een kick. Hij staat in mijn top tien van fictionele romantische hoofdpersonen. Misschien zelfs mijn top vijf. Misschien zelf mijn top –’

‘De overledenen?’ Het lukt me eindelijk om haar te onderbreken.

‘O, ja... Je bent dood, liefje. Het spijt me.’ Ze wrijft speels over mijn schouder.

‘Wat? Nee... Ik... Is dit een droom?’

Ik dwing mijn brein om zichzelf wakker te schudden. Dit is de vreemdste droom die ik ooit heb gehad, en ik heb ooit gedroomd dat ik een slechtlopende kapsalon ronde met Tramp van *Lady and the Tramp*.

‘Je bent gestikt, weet je nog?’ vertelt de praatgrage vrouw. ‘In een magnetronhamburger? Het is echt vlees, overigens. Honderd procent rundvlees, of zoals ik het graag noem: *boeuf*. Ik ben onlangs begonnen met een cursus Frans tussen de aankomsten van de cliënten in. Niet dat ik me verveel of zo. Niet echt. Zou het allemaal iets sneller kunnen hier?’ Ze trekt een gladde, zongebruinde schouder op en trekt haar mond naar één kant. ‘Zeker. Maar beter een regelmatige stroom van Doden dan een hinderlaag, denk ik.’

Doden?

Mijn maag begint te draaien als ik me plotseling herinner wat er

in mijn appartement is gebeurd. Ik stikte. Ik leg een hand om mijn keel en begin naar adem te happen.

‘O, het is oké. Je bent helemaal in orde,’ zegt de vrouw kalmere-nd terwijl ze weer gehurkt naast me gaat zitten zodat ze op mijn ooghoogte is. ‘Alle stoffelijke lichamelijke klachten worden geëlimi-neerd zodra je hier arriveert. Maar de emotionele transitieperiode van leven naar niet-leven kan... lastig zijn. En daarom ben ik er. Ik ben Merritt, achtentwintig jaar oud – dat zal ik altijd blijven – en mijn absolute favoriete dingen zijn currygerechten en romans, hoe heter hoe beter. Dat geldt voor allebei. Ik ben als Hiernamaals Therapeut aan jou toegewezen.’

Ze steekt haar hand naar me uit om de mijne te schudden en ik zie dat ze aan iedere vinger opvallende ringen draagt. Een vintage uitzierende diamanten roos, een dikke zwarte ring met een schedel en gekruiste beenderen, in stipjes van robijn. Om haar duim zit een zilveren ring waarop staat HALF AGONY/HALF HOPE. Het lijkt wel alsof ze haar vingers in een doos met gevonden voorwerpen heeft gestoken en er niet zoveel om gaf wat eruit zou komen. Ik blijf er maar naar staren, dus ze pakt mijn slappe hand, die half op de armluning bungelt, en trekt er zo enthousiast aan dat ik een beetje heen en weer wiebel in de stoel.

‘Het is mijn taak om ervoor te zorgen dat je het hier een beetje leert kennen, niet al te veel in paniek raakt en om welke vraag dan ook te beantwoorden, et cetera, et cetera. Ik ben jouw contact-persoon vanaf nu. Klinkt goed? *Oui?*’

Nee. Nee, het klinkt helemaal niet goed. *Non.*

‘Ik ben heel goed in mijn werk, maak je geen zorgen,’ gaat Merritt luchtig verder. ‘Ik ben ongeveer zes maanden nadat ik stierf begon-nen bij Evermore – zo noemen we het hier. Ik ben nu de jongste vrouwelijke fulltime Hiernamaals Therapeut. De meeste andere the-rapeuten zijn oude knakkers tussen de zestig en zeventig, maar ik denk dat ze zagen dat ik gewoon een natuurlijke affiniteit had met deze rol. Bovendien ben ik verdomd ambitieus.’

‘Help,’ fluister ik.

‘De andere therapeuten vinden het maar niks – een aantrekkelijke jonge vrouw die leven in de brouwerij brengt. Ze grissen alle arriverende Doden voor mijn neus weg voordat ik ze ook maar kan aanspreken.’ Ze kijkt even naar haar voeten, ik zie dat ze geen schoenen draagt en dat haar teennagels zijn gelakt in Coca-Colarood. ‘Ik zou veel beter kunnen zijn dan iedereen hier als ik maar een eerlijke kans kreeg,’ moppert ze grimmig. ‘Hoe dan ook, ik zal je er niet mee vervelen. Het punt is dat twee van die oude stumpers op dit moment hun jaarlijkse uitje hebben, dus ze hebben jou niet van me kunnen stelen! Jij bent mijn eerste cliënt in een hele week! Hoera voor mij. Huilen voor jou, natuurlijk. Maar voor mij? Briljant.’

Dommig staar ik naar Merritt die naar een deur aan de andere kant van de ruimte marcheert en me gebaart dat ik haar moet volgen.

‘Waar... Waar gaan we heen?’ vraag ik en mijn hele lichaam trilt nu zo erg dat de woorden er zo bibberend uitkomen dat ik klink als Jessie J.

‘Naar mijn kantoor, natuurlijk. Ik kan de inschrijving niet in de ontvangstruimte uitvoeren, wel? Wat als er een andere Dode arriveert terwijl jij een intieme vraag aan het beantwoorden bent? Génant. Als er één ding is dat mensen altijd over mij zeiden toen ik nog op aarde was, was het dat ik een heel professioneel persoon ben. Privacy voorop. Maak je niet druk. *I got you, babe.*’ Ze zingt het laatste stukje met een Cher-stem.

Merritt opent de deur en als ik zie dat die leidt naar een heel mooi, relatief normaal uitziend kantoor ben ik een beetje gerustgesteld. Er staan overal kaarsen, de vlammetjes geven een glimmend roze gloed. In het midden van de kamer staat een glazen bureau, vol met allerlei prullen, waaronder drie planten die prachtig in bloei staan, een Japanse gelukskat en een bureau-organizer die leeg is omdat de pennen die erin zouden moeten staan overal over het bureau verspreid liggen. Tegen de achterste muur staat een kamer-

hoge boekenkast, volgepropt met boeken in alle kleuren van de regenboog. Het lijkt of het allemaal romans zijn. Titels zoals *The Proposal*, *A Match Made in Devon* en *The Bride Test*. Merritt ziet me kijken en kiest er één uit – een mooie gestoffeerde hardback van *Persuasion* van Jane Austen. Ze drukt hem tegen haar borst en sluit gelukzalig haar ogen, alsof ze een puppy knuffelt. ‘Je mag alles lenen wat je wilt,’ zegt ze terwijl ze het boek weer in de kast zet en met haar vingers liefdevol over de andere boeken danst.

‘Eh... Dank je.’

Merritt snuift in de lucht en zucht hoorbaar. ‘Rozen en zwarte bessen. Mijn lievelingsgeur.’ Ze wijst naar een flakkerende witte kaars op een kleine houten tafel. ‘Prachtig, toch? We hebben een Diptyque-winkel hier in Evermore. *C'est magnifique*. Ooo, we moeten voor jou ook een geur zoeken. Ik wed dat je een kamperfoelie-meisje bent, heb ik gelijk? Geneigd om naar binnen te keren, een gevoelig hart, maar met een rijke innerlijke wereld. Genoeg passie die bubbelt onder de oppervlakte.’

Ik knipper met mijn ogen. Wat de fúck gebeurt er? Wat is dit voor plek?

Merritt schenkt me een welwillende glimlach. ‘Oké. Ik zie dat je ongerust bent, wat... absoluut. Deze situatie is compleet gestoord, ik weet het. Toen ik hier voor het eerst kwam, moest ik letterlijk overgeven. Ga even zitten en geef je botten even wat rust.’

Ze wijst naar een witte leren bureaustoel voor haar bureau en dan, voordat ik kan rusten, zowel mijn botten als de rest, klapt ze vastberaden in haar handen.

‘Goed! Uitstekend. Oké.’ Ze plukt een klembord van haar bureau en werpt een blik op het formulier dat erop ligt. ‘De eerste vraag is... Zou je willen zien hoe je hele leven voor je ogen voorbijflitst?’

‘Par-pardon?’ Mijn tanden beginnen ondertussen te klapperen.

‘Ik zéi: zou je willen zien hoe je hele leven voor je ogen voorbijflitst? Die dienst boden we in het verleden nooit aan, maar natuurlijk gaf Hollywood de mensen het idee dat ze hun hele leven voor

hun ogen voorbij zien komen als ze heengaan. En hoewel ik gek ben op een vaak gebruikt thema, is het totaal niet gebaseerd op de werkelijkheid. We hebben een paar klachten gehad van ontstemde Doden bij aankomst, dus nu bieden we de service aan, als je wilt. Je moet het helemaal zelf weten, *no worries*.'

Ik heb het koud. Waarom is het zo koud? Ik zie een donzige deken over een van de andere stoelen hangen. Ik pak hem, wikkel hem strak om mijn schouders en prop hem onder mijn kin bij elkaar.

'Dus... wil je het of niet?' herhaalt Merritt terwijl ze met haar nagel op het klembord tikt.

'Eh... eh...' mompel ik terwijl ik aan een hoekje van de deken frunnik. 'Mag ik nu naar huis?'

Merritt zucht lichtjes. 'Zullen we gewoon ja noteren bij het voorbijflitsen? Dit is de enige kans die je krijgt om het te zien. Als ik het je nu niet laat zien en je later van gedachten verandert, zul je vast en zeker boos op me zijn en dat is geen manier om onze eeuwige vriendschap mee te beginnen.'

Ik kijk met open mond toe hoe Merritt in een kast verdwijnt en een witte metalen trolley tevoorschijn haalt met daarop een grote grijze televisie uit de jaren negentig en een dvd-speler. 'Het duurt niet al te lang,' zegt ze. 'We laten je alleen de stukjes zien waarvan wij denken dat ze het meest relevant zijn, anders zou het een enorm slaapverwekkende bedoening worden. En hoewel we in principe een eeuwigheid hebben hier, heeft niemand de tijd om te navelstaren. Ik bedoel, wat gebeurd is, is gebeurd. Snap je?'

Ik kan alleen maar staren wanneer Merritt op **PLAY** drukt. Zit de dvd er al in? Is die dvd-speler alleen voor de show? Ik ben zo in de war.

'Daar gaan we!' zegt Merritt. 'Delphie Denise Bookham. Dit... was... **JOUW LEVEN!**'